

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

SU RUGSĖJO PIRMOSIOS ŠVENTE!

Žmogus gyvena nuolat laukdamas. Vos gimęs kūdikėlis laukia šilto mamos žvilgsnio, švelnių jos rankų. Ūgtelėjęs laukia, kada užaugs, kada pradės eiti į darželį, mokyklą kaip ir jo vyresnysis brolis ar sesė. Gūdžiais žiemos vakarais laukiame saulėtų pavasario dienų, pavasarį - vasaros ir t. t. Ir ko labiausiai lauki, apie ką svajoji, sulaukus pralekia tarsi viena akimirka. Mūsų vaikais, ypač moksleivijai, visada su nekantrumu laukia vasaros atostogų. Ir, be abejo, jos labai greitai prabėga. Netrukus vėl suskambės mokykliniai skambučiai, kviesdami vaikus ir paauglius į mokyklinį suolą, o studentai pravers aukštosios mokyklos duris.

Mokykla, kad ir kokia ji būtų - gera ar bloga, teikianti vidurinę ar aukštąją išsilavinimą, daro didžiulę įtaką asmenybės ugdymui. Mokykloje vaikas susiduria su visais sunkumais, kuriuos patiria ir suaugusieji. Į mokyklą susirenka vaikai iš įvairių šeimų ir socialinių sluoksnių. Vienose šeimose vaikas auga vienas, nestokodamas dėmesio, meilės, šilumos, švelnumo. Jis jaučiasi vienintelis, nepakartojamas, brangiausias, mylimiausias. Tėvams jis yra genialus, protingiausias, iš jo daug tikimasi. Šiems vaikams ypač sunku, nes tokių vie-

nintelių genialių susirenka pakankamai daug. Jie turi įdėti daug pastangų, kad užsitarnautų pagarbą, draugystę, meilę ir tarp bendraamžių, ir tarp mokytojų. Kitose šeimose auga du, trys arba daugiau vaikų. Jie labiau linkę bendrauti, užjausti, todėl jiems lengviau prisitaikyti prie naujų gyvenimo sąlygų. Pagaliau dalis vaikų yra našlaičiai arba gyvenantys tik su mama, dar kiti - iš asocialių šeimų. Šie vaikai jau susidūrė su gyvenimo sunkumais, gyvenimas juos šiek tiek užgrūdino.

Taigi kai kurie vaikai, susidūrę su pirmomis gyvenimo sunkumais, pirmomis problemomis, išsigąsta, stengiasi nuo jų pabėgti, pasislėpti, užsisklęsti savyje. Atsiranda pirmieji baimės, neapykantos, veidmainystės daigai. Suaugusiųjų, ypač mokytojų, pareiga neleisti trauktis nuo sunkumų, padėti vaikui suprasti, kad atkaklus darbas, pastangos turi didelę reikšmę žmogaus gyvenime, kad taip ugdoma jų valia, ištvermė, o be jų neįmanoma sulaukti tikrosios sėkmės.

Šiais laikais vaikų tyko labai daug pagundų, viena iš jų - kompiuteriniai žaidimai. Jie užburia vaiką, nes žaidimai sukuria iliuziją, kad čia jie yra svarbiausi veikėjai.

Tačiau tai tik iliuzija, apgaulė. Mes turime parodyti vaikams, kad svarbiausiais veikėjais jie tampa kurdami savo gyvenimą.

Ižiebikime vaikų sielose troškimą kurti, eiti pirmyn, kasdien atrasti kažką nauja, siekti pažangos. Išmokykime mylėti ir aukotis. Todėl turime padėti vaikui pažinti Dievą, nes tik Dievas yra tikroji meilė. Vienintelė žemėje vertybė, dėl kurios verta kovoti, aukotis, kentėti, yra meilė. Tik mylėdamas žmogus gali nugalėti visus sunkumus. Neapykanta, pyktis, kerštas alina, visapusiškai žlugdo asmenybę. Per meilę iškiepykime tikėjimą, pasitikėjimą Dievu. Tik tikėjimas padeda išverti, o puolusiam į bedugnę - prisikelti. Kun. Algirdas Paliokas knygoje „Žodžiai“ rašė: „Tikėjimas - tai harmonija su savimi, žmonėmis ir su Dievu. Tikėjimas - tai ramybės, gilaus vidinio džiaugsmo ir šviesos sau bei kitiems šaltinis“.

Su šiais pamąstymais sveikinu visus mokytojus, dėstytojus, moksleivius, studentus. Linkiu, kad ateinantys mokslo metai visiems būtų turiningi, reikšmingi ir prasmingi.

*Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas
kun. Vytautas Grigaravičius*

PAŠVENTINTA PRISIKĖLIMO BAŽNYČIOS STOGO TERASOJE ATSTATYTOJI KOPLYČIA

Liepos 22 d., ketvirtadienį, 19 val., Kaune pašventinta Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios stogo terasoje atstatyta koplyčia, kuriai suteiktas Šiluvos Švč. Mergelės Marijos titulas. Altoriaus ir pačios koplyčios pašventinimo apeigoms bei Eucharistijos liturgijai vadovavo Kauno arkivyskupo augziliaras vysk. dr. Jonas Ivanauskas. Šv. Mišias koncelebravo dešimt kunigų, o ant Prisikėlimo bažnyčios stogo drauge su jais meldėsi per pusę tūkstančio tikinčiųjų. Pamaldų metu giedojo Prisikėlimo parapijos jaunimo choras (vad. Danguolė Beinorytė).

Iškilmės pradžioje Kauno I dekanato dekanas ir Kristus Prisikėlimo parapijos klebonas kun. Vytautas Grigaravičius priminė, jog šie metai yra ypatingi malonės metai Prisikėlimo šventovei – sukanka lygiai septyniasdešimt metų nuo šios bažnyčios kertinio akmens pašventinimo. Jis taip pat padėjo visiems geros valios žmonėms, vienaip ar kitaip prisidėjusiems prie atstatymo koplyčios, kuri skiriama visų žuvusiųjų kovose už Lietuvos laisvę atminimui. Todėl, kun. V. Grigaravičiaus teigimu, „šioje koplyčioje „sutaipinta“ visų tikinčiųjų iškentėti sovietmečio represijų skausmai, padėka Dievui už atgautąją Laisvę, prašymai, maldavimai ir viltys dėl laimingos mūsų Tėvynės ateities“.

Kun. V. Grigaravičius, esantis ir šios šventovės atstatymo tarybos pirmininkas, sakė, kad jau netoli ir visos Prisikėlimo bažnyčios atstatymo pabaiga, kuri simbolizuos Laisvės atgavimą ir Lietuvos dvasinį prisikėlimą, taip pat ir viso pasaulio lietuvių vienybę, nes šventovė atstatoma Lietuvos bei užsienio lietuvių paaugotomis lėšomis. „Šventovės prisikėlimas iš griuvusių – pabrėžė kunigas, - ne vieno širdyje įžiebta viltį, dvasios pakilimą, pasitikėjimą savo jėgomis, norą įveikti laikinus sunkumus“.

Šv. Mišių pamokslo metu vyskupas Jonas Ivanauskas sakė: „Šiandien esame liudininkai tikrove tampančios mūsų tėvų ir senelių svajonės. Balta tarsi Prisikėlusiojo Kristaus šviesos nutvieksta, ji ateina būti su mumis, ateina į mūsų dienų dabartį, nešdama Dievo palaimą ir viltį. Iškilusi virš miesto, tarytum prisikėlęs Kristus, ši Šventovė kasdien mus laimins kryžiaus ženklu – pergalės prieš nuodėmę ir blogį galia.“ Anot ganytojo, ant Prisikėlimo šventovės stogo atstatytoji koplyčia paskirta Švč. Mergelės Marijos garbei, siekiant išreikšti mūsų giliausią pasitikėjimą ir meilę Dievo Motinai, todėl „į jos mylinčias rankas pirmiausiai sudedame auką kankinių ir tremtinių, žuvusiųjų už tikėjimą ir Tėvynę. Atnešame čia visų geros valios žmonių gėrio pastangas, kasdienį darbą ir triušą. Atnešame mūsų visų tikėjimą, viltį ir meilę“. Homiliją vysk. J. Ivanauskas užbaigė tokiais maldos žodžiais: „Švenčiausioji Dievo Motina Marija, visi mes esame Tavo vaikai. Nuo amžių Tu globoji mūsų Tėvynę ir kiekvieną iš mūsų Šiluvoje motiniškai glaudi prie savęs. Iš šios Tavo garbei skirtos Šventovės pažvelk į mus visus, į mūsų miestą ir Tėvynę. Mes esame Tavo vaikai! Neleisk mums nutolti nuo tavo mylimojo Sūnaus. Tavo motiniška meilė mus įpareigoja visuomet tikėti Dievo tėviškąja meile bei rūpestingumu. Įpareigoja mus būti tavo Sūnaus Velykų slėpinio liudytojais. Įpareigoja pasitikėti išskirtine maldos galybe ir kasdieniu Viešpaties artumu.“

Darius Chmieliauskas, Kauno arkivyskupijos atstovas spaudai

Parapijos žmonės

CHORISTĖ ALDONA DRAUDVILIENĖ: DIEVAS SIUNČIA IR AŠ EINU

Prieš trisdešimt metų į Kristaus Prisikėlimo parapijos bažnyčios chorą atėjo kukli, paprasta moteris, turinti Dievo dovaną – gražų sopraną, kuris iki šių dienų džiugina parapijiečius. Tai mūsų Aldutė.

Aldona Draudvilienė gimė 1925 m. Eržvilko parapijoje, Jurbarko apskrityje, religingoje šeimoje. Nuo pat vaikystės tėvai jai skiepijo meilę Dievui ir žmonėms.

Ponia Aldona maloniai sutiko pasidalyti prisiminimais apie prabėgusius vaikystės ir jaunystės metus: - Aš noriu skelbti begalinę Dievo meilę. Užaugau kaime. Labai norėjau eiti į mokslus, bet nebuvo galimybės. Turėjom nemažai žemės, tai mano rankos buvo reikalingos darbui ūkyje. Mama sakydavo, kad žmogaus likimas yra Dievo rankose ir, kas man skirta, tai Dievas ten ir naves. Mama visada buvo teisi ir jos žodis visada buvo šventas. Aš ramiausiai paklausau tėvų valiai ir kasdien patirdavau daug džiaugsmo bendraudama su gyvulėliais. Aš juos suprasdavau, o jie - mane. Rytais keldavausi anksti. Turbūt nėra gražesnio momento kaip saulės patekėjimas. Mūsų sodo gale tekėjo mažas upelis. Laukuose žydėjo gėlės. Saulei tekant spindėjo rasos lašeliai. Gėlės, nulenkusios galveles, suglaudusios lapelius, meldėsi. Jos dėkojo Aukščiausiam už kiekvieną saulės spindulėlį, už kiekvieną rasos lašelį. Čia viskas alsavo begaline Dievo meile. Paukšteliai giedojo savo rytmetinę maldą. Ir kaip galėjau tokius rytus pramiegoti? Kai mama paklausdavo, kodėl taip anksti keliuosi ir ko bėgu prie upelio, atsakydavau, kad praustis, kad išginsiu bandą ir tėveliui padėsiu.

Gegužės vakarais prie papuošto šv. Mergelės Marijos paveikslu mūsų trobelėje susirinkdavo kaimynai. Giedodavome šv. Mergelės Marijos litaniją ir giesmes. Tai buvo nuostabu. Spalio mėnesį kalbėdavome rožinį. Nuo devynerių metų pradėjau giedoti Eržvilko bažnyčios chore. Tai buvo Angelaičių organizacijos choras. Sekmadieniais tėvelis ganė bandą, o mes, sesutės ir mama, eidavome į bažnyčią. Tada į bažnyčią ėjo visi mūsų kaimynai. Didžiulė Eržvilko bažnyčia būdavo pilna žmonių.

Prasidėjus okupacijai, kai atėmė mūsų žemę, gyvulius, atsirado laiko mokslams. Mokiausi Jurbarko suaugusiųjų gimnazijoje, vėliau Jurbarko amatų mokykloje. Giedojau Jurbarko bažnyčios chore. Pagal Viešpaties planą toliau mokiausi Kauno medicinos seserų mokykloje. Giedojau šv. Gertrūdos bažnytėlėje, kurioje vargonininku dirbo Pranciškus Beinaris, tuo metu dar studentas.

Iš mokymosi Kaune laikų išliko gražus prisiminimas, kai Kūčių vakare bendrabutyje likom dviese su bendramoksle Regina. Neturėjome nė trupinėlio maisto. Iš kažkur atsirado bendrabučio komendantas, kuris turėjo penkias bulves ir dubenėlį kopūstų. Šios Kūčios liko širdyje visam gyvenimui kaip Dievo meilės dovana. Baigusi seserų mokyklą turėjau išeiti iš bendrabučio. Kaune neturėjau pastogės, o buvau paskirta dirbti į Kauno Raudonojo Kryžiaus ligoninę. Viena seselė vienuolė pakvietė mane pagyventi kongregacijoje. Seseles buvo labai draugiškos. Visur jaučiau jų meilę ir paprastumą. Nors buvau labai drovi, ta-

čiau tarp seselių jaučiausi saugi ir sava. Per tuos tris mėnesius, kuriuos pragyvenau vienuolyne, pagal Viešpaties planą buvau pakrauta kaip akumulatorius, nes būsiu siunčiama į sunkią kelionę. Aš supratau, kad mano Tėvas – danguje, kad viskas, kas vyksta, yra Jo valioje, Juo galiu pasitikėti ir nieko nebijoti, nes Dievas tik mylėdamas siunčia mums ir džiaugsmą, ir skausmą. Reikia tik su meile ir pasitikėjimu viską priimti iš Jo rankų.

Aldonai, kaip ir daugeliui mūsų tautiečių, teko praeiti Golgotos kelią tremtyje, pažinti pragaro skausmus, patirti duonos kainą ir ašarų skonį. Tačiau jos gilus tikėjimas ir pasitikėjimas Dievu, meilė Tėvynei bei artimui neleido palūžti, sugniužti, bet padarė turtingą jos dvasią. Apie tą laikotarpį Aldutė prisimena:

- Naktis, apie dvyliką valandą. Ligonių - apie 140, o darbininkės - tik aš ir slaugutė. Atėjo trys ir mane išsivedė. Tą naktį mano ligoniniai liko be vaistų ir pagalbos. Kai saugumiečių paprašiau, kad leistų man baigti budėjimą, jie man pasiūlė bizūną. Rytą apie 10 val. mane ir dar vieną jaunuolį nuvarė į stotį (mano byla buvo Klaipėdoje). Mus lydėjo penki kareiviai ir keturi šunys. Ėjom gatvės viduriu, rankos už nugaros, bet širdyje buvo visiška ramybė. Dievas siunčia ir aš einu. Visiškai pasitikėjimas ir jokios baimės. Kalėjimas. Tardymas. Bijojau tik vieno, kad neišduočiau per neatsargumą ar nesupratimą. Tardymo eiga nenuspėjama ir klasinga, aš nepatyrusi, o žodis galėjo pražudyti kitus. Aš meldžiau Dievo, kad būtų mano „advokatu“. Juo visiškai pasitikėjau ir buvau rami, o mintyse visą laiką – „Sveika, Marija“. Mano „advokatas“ per visas baisybes išvedė mane – nesuklupau.

Kalėjimo kamera. Penkiolika mergaičių, aš – šešiolikta. Dairausi baimingai. Čia buvo tiek daug kančios bei ašarų ir nė vieno ramaus veido. Reikėjo kažką daryti. Pasiūliau kalbėti rožinį. Suklupėm. Pastebėjo sargybinis, liepė stoti, bet mes klūpėjom ir toliau meldėmės. Sargybinis atsidarė langelį, užvedė automatą ir suriko: „Stoti!“ Tačiau mes meldėmės toliau. Ką jam beliko daryti? Uždarė langelį ir nuėjo. Taip mes meldėmės tris kartus per dieną, ant kelių net žaizdos atsirado, bet daugiau čia neliko ašarų nei baimės. Mano „advokatas“ buvo tarp mūsų.

Per laiškelius „užsidirbau“ karcerį. Tai mažas 2x2 m šaltas kambarėlis, mūro sienos ir cemento grindys. Aukštai mažytis grotuotas langelis. Karcerių nešildė. Susigūžiau kampu tyje ir meldžiausi. Meldžiausi už Tėvynę, už tėvelius ir už tuos, kurie mūsų neapkęsdami persekioja, auklėja. Tai buvo trys dienos iki šv. Kalėdų. Gal sargybiniai mane pamiršo, gal toks buvo karcerio režimas, nežinau, bet man nedavė nei duonos, nei vandens. Koks nuostabus pasninkas Kūčių vakare! Ruošiausi iškilmingai vakarienei. Palaidinukės kišenėlėje turėjau gabalėlį kalėdaičio. Atsisėdusi ant žemės, pasitėsia skudurėlį, kuris atstojo nosinę, pasidėjau tą gabalėlį ir tyliai giedojau: „O Kristau, dangų atidaryk...“. Tą naktį budėjo senas kareivis. Gal jis išgirdo mano giesmę, gal tą šventą

vakarą aplankė jį gera valia. Dalijant vakarienę jam buvo paliktas kopūstų dubenėlis, bet jis jų nesuvalgė ir, tyliai praveręs karcerio duris, su koja tuos kopūstus pastūmė man. Buvau labai alkana, tačiau pabiro ašaros, kad tas sargybinis liks be vakarienės. Tai buvo mana iš dangaus. Dėkojau Dievui už nuostabų pasninką ir šv. Kūčių vakarienę. Dėkojau už džiaugsmą, kuris pripildė mano širdį. Šaltame karceryje buvo šilta ir šviesu. Dangus buvo čia pat.

Lageris. Sunkus darbas: nešėme medžius ant pečių, nes kitokio transporto nebuvo. Maitintas toks menkas, kad sriuboje randi vos kelias kruopas. Visos pavargusios, sušalusios ir alkanos. Miegas nemerkia akių. Mano kaimynė iš vieno šono verkia. Visur girdėti atodūsiai, gilūs kaip gelmės. Atsisėdu ir dainuoju. Po kelių minučių girdėti ramus alsavimas – visos miega, o aš, kaip gera mama, užmigdžiusi kelis šimtus vaikų, buvau laiminga.

Lageryje sekmadieniais į darbą nevarė. Mes, lietuvaitės, susirinkdavome kartu ir meldėjomės: kalbėdavome šv. Mišių maldas ir giedojome šventas giesmes. Gražūs mergaičių balsai stebino kitų tautų atstoves. Kad nepamirštume maldų, kurias atmintinai mokėjome, pasidariau iš beržo tošies knygelę ir jas surašiau. Kai mes meldėmės, giedojom, Adelė Dirsytė stovėdavo prie durų sargyboje, kad, pamachiusi prižiūrėtoją, galėtų išpėti, nes melstis buvo draudžiama.

Kartą viena mūsų likimo draugė susižeidė kelį. Jis ištino, susiformavo pūlinys. Ligonė karščiaavo. Pūlinį reikėjo atverti, bet nebuvo su kuo, nes kaliniams negalima turėti jokio aštraus daikto. Nuėjau į punktą, bet felčerė atsisakė padėti. Aleksandra labai kentėjo, o mes bejėgės suklaupėm prie jos gulto ir prašėm Dievo Motinos pagalbos. Mūsų narai buvo padaryti iš aplaužytų šakų kartelių, kurios buvo nenugenėtos. Tie šakų galai buvo sudžiūvę ir smailūs. Kažkuri iš mūsų netyčia pastūmė viršutinių narų kartelę, toji krito ir šakos lūžgalis pataikė tiesiai į pūlinį. Štai tau ir operacija! Pūliai išbėgo, temperatūra nukrito, kelis sugijo. Tai tokie Dievo apvaizdos keliai.

Kiek vėliau buvau paskirta dirbti į vadinajamąjį sanpunktą. Pirmiausiai paskelbiau karą tarakonams, kurių net sriuboje būdavo prikritę kaip spirgių. Ant kojų sukėliau administraciją – pasisėkė. Į gretimą zoną atvežė penkiasdešimt invalidų, visai nurašytų. Jie turėjo laukti, kol gaus dokumentus. Bijojau, kad jie neišmirtų: juk laisvė jiems buvo taip arti. Trijų iš jų sveikata buvo kritinės būklės. Mus ir juos maitino kopūstais, o tokiems klipatėlėms jie nelėisdavo pro gerklę. Mano draugė tuo metu dirbo inkubatoriuje, perino viščiukus. Ji kasdien, suradusi kiaušinių be viščiuko, parnešdavo jį vienam iš klipatėlių, tokiame ukrainiečiui Vaskai, kuris turėjo skrandyje opą ir tų kopūstų valgyti negalėjo. Vaska išgyveno, išėjo į laisvę ir išsigydė. Lageryje mano pacientais buvo dar du karščiuojantys, šachtose praradę plaučius kaliniai. Aš eidavau į kaimelį, kur gyveno lagerio administracija, ubagauti: prašydavau dvi bulves ir šaukštelį sviesto. Rusai geri žmonės ir, patys ne kažin ką

turėdami, visada davė, ko prašiau. Išvirusi bulves, nešiau tiems paliegiams. Ir jie nenumirė.

Tuo metu dirbau tiek daug, kad nelikdavo laiko poilsiui. Neatlaikiau ir susirgau sąnarių uždegimu. Buvau išgabenta į ligoninę, o mano globojami klipatėlės, gavę dokumentus, išėjo į laisvę.

Vėliau, po visų lagerio Golgotų, ponią Aldoną Dievo paskirtasis gyvenimo kelias atvedė į Kauno Kristaus Prisikėlimo parapiją. Ji pasakoja:

- Prieš trisdešimt metų atėjau į Kristaus Prisikėlimo parapijos bažnyčios chorą. Bažnytiniai chorai visada buvo mano gyvenimo dalis. 1990 m. Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje, padedant vargonininkui Staniuliui, buvo įkurtas jaunimo choras. Jauni žmonės labai lankstūs, su jais buvo galima padaryti didžiausius darbus, reikėjo tik geros minties. Jaunimas mėgo išvykas, nemažai keliauta ir po užsienio šalis. Su choru esame buvę Nepilnamečių kolonijoje per Trijų karalių šventę, Neigaliųjų vaikų internate. Iki dabar tęsiame akciją Klinikose per Kūčių dieną. Buvome kviečiami į atlaisdus ten, kur choro nebuvo. Ypač paliko gilų įspūdį Trijų karalių šventė Krikščionyse.

Gaila, kad jų vadovė Astutė tokia jauna, bet daug darbų nudirbusi, iškeliavo pas Viespatį. Dabar jaunimo chorui vadovauja Andrius Petrauskas – nuostabus žmogus, labai kuklus, dvasingas, išmanantis savo darbą.

Ponia Aldona ne tik nuoširdžiai gieda bažnytiniame chore, bet aktyviai dalyvauja Kristaus Prisikėlimo parapijos bendruomenės veikloje: mielai talkininkauja bažnyčioje, rūpinasi liturginių rūbų puošyba, gražina bažnyčios altorius. Ji yra paprasta, kukli, gėranoriška, visus jai pavestus darbus atlieka sąžiningai ir kruopščiai. Visą savo veiklą ponija Aldona grindžia tikėjimo šviesa ir skiria ją bažnyčios bendruomenės labui. Apie savo veiklą parapijoje ji kukliai ir nuoširdžiai pasakoja:

- Su bažnyčios darbais susipažinau per vieną seselę vienuolę, kada ji paprašė padėti. Esu pensininkė, be darbo būti nepratusi, todėl visi darbiai man buvo mieli. Atvykus į Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčią klebonauti dekanui Vytautui Grigaravičiui, man patikėti kai kurie smulkūs bažnyčios darbiai: plaunu liturginius rūbus, ką reikia, pasiuvu, sulopau. Esu dėkinga mūsų gerbiamam Dekanui už pasitikėjimą.

O koks džiaugsmas giedoti Viešpačiui! Už tą galimybę dėkosiu Dievui per amžius. Jaučiu, kaip mano dienos slenka vakarop. Danguje yra daug chorų. Aš per visą gyvenimą išmokau tiek daug giesmių. Gal mane ten priims?

Džiaugdamiesi ir dėkodami mūsų Aldutei už jos nuoširdumą, rūpestingumą, linkime stiprios sveikatos ir Dievo malonių jos kilniems darbams.

Ponia Aldoną kalbino ir prisiminimus užrašė
Dalė Starkutė ir Birutė Vasylienė

Sielos pašnekesiai

BRANGESNĖ UŽ SVEIKATĄ – IŠMINTIS

Kas yra išmintis ir kur ją rasti? Ką ji duoda, kodėl jos reikia ir kokia jos reikšmė? Senovės graikų filosofams išmintis buvo mokėjimas suprasti gyvenimą, sugebėjimas pastebėti dalykų priežastis ir jų pasekmes, žinių turėjimas. Jau Senojo Testamento jaunas Izraelio karalius Saliamonas, iš savo tėvo Dovydo paveldėjęs klestinčią ir garsią karalystę, susimąstė ir nežinojo, nuo ko pradėti. Jis sutriko.

Žmogus taip pat dažnai atsiduria kryžkelėje, kur šakojasi keliai ir trypčioja vietoje nežinodamas, ką daryti. Tada mums reikia ženklo. Dievas visą laiką pasiruošęs jį duoti. Ženklu gali būti bet kas: skruzdėlė, nešanti spyglį, vaiko juokas, kito žmogaus pasakytas žodis, kad galėčiau pasirinkti tai, ko Dievas iš manęs nori. Tačiau reikia didelio atidumo ir dėmesingumo kiekvienam dalykui, kad tą ženklą atpažintum.

Taip įvyko Saliamono gyvenime. Paklaustas apsiरेiškusio angelo pavidalu Dievo: „Ko tu nori?“, - jis trumpai atsakė: „Noriu išminties“. Jis buvo teisus ir greit suprato, kad išmintis yra „brangesnė už skaisčiausią šviesą“, nes „jos spindesys neužgesa per amžius“. Tiesa yra ten, kur šviesa, nes tamsoje nieko nematai, vadinasi, nieko nesupranti ir esi visiškai pasiklydęs.

Mokėti atrasti takelius į šviesą klaidingoje gyvenimo jūroje ir yra išmintis. Išmintingas žmogus būtų tas, kuris nepradedą bėgti, kur akys veda, o eina išmintingais takais. Pramintas takas yra daug saugesnis nei mano ambicijų padiktuo-ta kryptis. Tad išmintis yra nuolankumas ir sugebėjimas stebėti, mokytis.

Kartais gyvenimas mus įsviedžia į tokius brūzgynus, kuriuose nesimato nė vieno takelio, o eiti reikia. Einame atsargiai, lėtai, įsiklausydami į vi-

sus garsus ir balsus. O gal tai Dievo balsas? Laukiame ir tikimės, kad Dievas mums patartų, pasakytų, klausomės labai atidžiai. Ir štai šviesa! Mes pramynėme kelią, kuriuo galės eiti kitas, nes pastebėjome Dievo siunčiamus ženklus. Išėjome į teisingą kelią ir tas kelias yra Kristus.

Kadangi Kristus yra tiesa, Jis yra ir ta šviesa, kurioje aiškiausiai matome savo kelią. Tad mūsų gyvenimas yra kelionė nuo vieno susitikimo su Dievu prie kito, suvokiant, kad svarbiausia yra susitikti. Susitikti dažnai nelengva, nes aplinkui yra tiek daug neteisybės, rūpesčių, kančios. Nors ir tamsu, bet turime eiti, nes Dievo karalystė – tai gyvas santykis su tikrove, susitikimas su Dievu akis į akį, o ne per televiziją, kompiuterį ar mobilųjį telefoną.

Dievas, kuris trokšta mūsų laimės, mūsų tikro gyvenimo, bendraudamas nori kalbėti kiekvienam atskirai, nes skirtingos yra mūsų situacijos, charakteris, amžius, poreikiai ir t.t. Ir kiekvienam žmogui Jis kalba skirtingai. Tai įgalina Šventoji Dvasia. Ji kiekvienam kalba asmeniškai, nes kiekvienas gyvenimo atvejis yra per daug subtilus, kad jam galėtum pritaikyti įstatymą. Tad kuo vadovautis ir pasikliauti? Blieka tik Dievas. Tik Jis gali išgelbėti kiekvienos konkrečios situacijos metu. Turime patikėti, kad Jis yra kiekvieno iš mūsų širdyje ir kiekvienam asmeniškai kalba.

Tad prašykime Šventosios Dvasios, kad ji apšviestų ir lydėtų mus visą gyvenimą. Toks santykis su Dievu ir yra išmintis. Ji iš tiesų „brangesnė už auksą ir sidabrą“ (Išm.7).

Adolfa Daukšienė

Gyvenimiškos miniatiūros

Atraskime savo sugebėjimus

Viename mažame miestelyje į pradinę mokyklą turėjo atvykti inspektorius. Pakeliui sugedo jo automobilis. Einantis pro šalį moksleivis pasisiūlė padėti. Gavęs įrankius ir truputį pasikrapštes, jis liepė užvesti variklį. Kol šis dirbo, inspektorius pasmalsavo, kodėl jis ne mokykloje?

- Šiandien pas mus atvyksta inspektorius, o aš esu kvailiausias klasėje, todėl mokytojas pasakė, kad gal geriau likčiau namie.

Kiekvienam Dievas davė tam tikrus sugebėjimus, tereikia juos atrasti, kol dar jų skubiai neprireikė. Naudokimės jais, dėjukimės jais ir dėkokime už juos Dievui.

Aplinkos įtaka

Kartą medyje tupėjo dvi papūgos. Medžiotojas jas sugavo ir pardavė: vieną – žiauriam mėsininkui, kitą – išminčiui, gerai išmanančiam Šventąjį Raštą. Po kelerių metų medžiotojas nustebo išgirdęs, kaip viena papūga šlykščiai keikėsi, o kita, žavėdama klausytojus, švelniu balsu pasakojo apie Dievo stebuklus.

Ieškokime gerų draugų, nešvaistikime dorybių blogoje draugijoje, tuščiai kalbėdami, kritikuodami, svajodami. Prie ko pritapsi, toks ir pats tapsi.

Parinko A.D.

Iš parapijos kasdienybės

**JAUNIMO DIENOS
JONAVOJE**

Birželio 26 dieną mūsų parapijos jaunimas lankėsi Jonavoje, kur vyko dekanato jaunimo diena „Negaliu tylėti“. Renginyje dalyvavo Jonavos, Kulvos, Šėtos, Kėdainių, Kauno parapijų jaunimas.

Vėlyvą šeštadienio rytą su drebančiu autobusu vos pasiekėme Jonavą ir truputį paklaidžioję radome bažnyčią, esančią šalia tokios pat nešvarios, kaip ir Kaune, Neries. Ten mus pasitiko draugiškas vietinis jaunimas, bet arbatos nepakvietė. Renginys prasidėjo šv. Mišiomis. Jos nutiekė visai likusiai dienai, kuri buvo gerai surengta ir beveik nustelbė šalia vykstančią baikerių fiestą. Iš pradžių visi prisistatėme dainomis, mini vaidinimais, po to vyko tikrai įdomus žaidimas, kuris yra vertas būti įtrauktas į verslo pradmenų mokyklos kursą, nes daug ko išmokė. Jis buvo vaikščiškai elementarus - reikėjo tik piešti batus, bet labai azartiškas: dažnai prirėkdavo policijos pagalbą. Tiesa, ji irgi buvo tik žaidimo dalis, kaip ir plėšikas, bankas ar parduotuvė. Žaidimas išvargino, tad po to ilgai valgėme.

Specialiai tai diena Jonavos jaunimas išleido mažus dainynus, iš kurių dainavome dainas pritariant gitaroms. Tai buvo tarsi įvadas į koncertą, vertą daug didesnės žiūrovų salės. Jį pradėjo jaunas, bet labai talentingas vaikinukas, kuris, grodamas gitara, dainavo visiems gerai žinomas dainas taip puikiai, kad jų atlikimo kokybė buvo ne prastesnė kaip originalių atlikėjų. Nors ir labai nenorėdamas, jis turėjo užleisti sceną jauniems Jonavos atlikėjams, beveik profesionalams, grojantiems roką ir apsiginklavusiems gera muzikine aparatūra. Jie drebino mokyklos salę garsiais koveriais ir savo kūrybos dainomis, o salė šėlo. Paskutinę dainą padainavę kokias dvidešimt minučių, jie paliko sceną.

Šiame renginyje, kurio tema ir kartu idėja buvo šūkis „NEGALIU TYLĖTI“, pritrūko tik rimtumo. Manau, būtų pravertusi neilga paskaita apie temą, kuri skelbė, kad dabartinis jaunimas negali tylėti žiūrėdamas į šiuolaikinio pasaulio negeroves. Tiesa, visiems buvo leista išsikalbėti raštu, irgi labai įdomia forma: buvo pastatytas stendas, pavadintas televizoriumi, ir kiekvienas galėjo parašyti arba nupiešti, kodėl jis negali tylėti. Salė buvo papuosta daugybe balionų, kurie leido visiems pasijusti vaikais, keletą jų pavyko parvežti į Kauną.

Renginį vainikavo apdovanojimai, kuriuos gavo visi. Diplomas ir žaislinė gėlė buvo tik simbolis tos šilumos, kurią patyrėme ir kuria dalijosi visi dalyvavusieji šiame tikrai šauniame renginyje. Mes dėkingi jonaviečiams už pakvietimą į šį gerai organizuotą renginį ir tikimės, kad būsime pakviesti ir į kitus renginius. Namo grįžome su nauju autobusu ir bematant atsidūrėme Kaune, gal todėl, kad dalijomės dienos įspūdžiais, kurių gau-siai pasisėmėme kiekvienas. Manau, ši diena praturtino ne tik mane vieną. Dar norėčiau padėkoti parapijos klebonui, finansavusiam šią kelionę.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883 El.paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis

2004 m. Rugsjūtis Nr.20